

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593474336/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

»Nei,» svarede Procuratoren, »men jeg gjorde det for en Ordens Skyld, og fordi Vederparten ikke har en Procurator tilstede.»

»Saa skylder jeg Dem Salair,» sagde Fader.

»Jeg vil efter Omstændighederne ikke sætte det paa Regning,» svarede Procuratoren med uforstyrret Ro.

Da de vare tagne bort, var det, trods Stilheden, der havde hersket under den hele Forretning, som om en umaadelig Storm var gaaet over Gaarden. Det forekom mig, at den havde bortført selve Møblerne, uagtet de stode paa deres Plads. Altung var forfærdelig tomt, og jeg selv var blevet saa lille, ligesom krympet sammen. Men Hjertet var fyldt af en Kummer og Medfølelse, som der intet Ord er for, hvergang jeg saae paa min Fader og Søster. Min Søster havde sat sig paa en Skammel, tilsyneladende rolig og uden Forstand paa, hvad der foregik; men saadan som Barnet sad der, var det som levende Symbol paa Husets Ydmygelse. Fader gik op og ned ad Gulvet. Han tænkte maaskee under det uhyre Tryk udelukkende paa os, ligesom vi Børn tænkte udelukkende paa ham og hinanden indbyrdes. En saadan Sorg, hvor materielt dens Ophav er, er dog ideal, fordi man glemmer sig selv over de Andre; men det er saa vanskeligt at finde Ord til de Andre.

Endelig sagde Fader blidt: »Kom, lad os gaae ned i Moders Have.»

Det var en Augustaften, og det begyndte at skumre. Himlen var klar og Luften mild, men underlig fugtig; over Haven hvilede den dybeste Stilhed.

Vi gik meget langsomt, og mine Tanker slæbte sig tunge og dunkle gennem min Hjerne, indtil vi kom til Moders Have, saa veed jeg ikke, hvad der gik af mig; men pludselig, i Halvmørket under Træerne, brød Smerten frem med Raseri, jeg kastede mig ned, vred mig i Græsset, græd og gned Ansigtet mod det vaade Græs. Da foregik en Scene, som Himlen vel har seet ned paa; med Et laae vi alle Tre grædende og hulkende i hinandens Arme og kysede hinanden, og saa, uden at der var blevet vexlet et Ord, gik vi op og vare stille i Sindet.

Min lille Søster dækkede Aftensbordet. Enten fordi de ikke blev kaldte eller af undselig Medfølelse afholdt Husets Folk sig fra at komme ind som sædvanlig. Tilfældigvis var alt vort Smør blevet nedlagt i Tønderne, som vare skrevne, og Barnet kunde ikke opdrive andet end et lidet Stykke, som havde været paa Bordet om Middagen. Hun